

Körmös

Miért ismerik leginkább az amerikai gyerekek a renaissance híres festőit? Mert a nevezetes ninja-teknőcök a ő *nevüket* viselik: Leonardo, Raffaello, Michelangelo. Ilyen egyszerű lenne?

Ez jutott eszembe akkor, amikor a Magyar Televízió 1994. évi Cimborá Gyermekfesztiváljának egyik – sietek előrebocsájtani: méltán – díjnyertes filmjét néztem. „Miért pont Mozart?” – olvasható a nyegleségével figyelmfelhívó cím, s kérdezi arrogánsan rokonszenves vagy rokonszenvesen arrogáns stílusával G.P., a közismert, népszerű ifjúsági (no, micsoda is?)... „tömegkommunikációs személyiség”. (Hogy is lehetne, kelene, szebben, egyszerűbben mondani?)

Fiammal (13 éves) ülünk a képernyő előtt. Azonnal felcsillan a szeme, amikor a sztárt meglátja. A tárgy is érdekli, Mozarról hallott, látott már valamit – ő valóban az a muzsikus, akivel a szépreményű ifjúság hamar érez empátiát. Figyeli az ismeretterjesztő show-műsort. G.P. – s a rendező – mindent belead. Reklám, híradóparódia – ahol a XVIII. század vég nevezetes eseményeit ismerhetjük meg, s ezek között a salzburgi házban zajló nevezetes zenetörténeti tényeket –, zenebohóckodás, jellemz – tele bájos anakronizmussal –, anekdoták, a műsorvezetői hangütést vállaló rezonőr-gyerekek a stúdióban. – No, végre, nekünk való műsor! Nem olyan, mint a...

Együtt örülök az ifjú nézővel. Örömem annak szól – nyilván a díjról döntő zsűrié is a fesztiválon –, hogy végre bátran a mai ifjúság mai nyelvén cseveg valaki hozzájuk értékes dolgokról. Hogy összefér a *két érték*. Mármint az ifjúság mai – bizarr, groteszk, igen tömör stb. – kifejezés módja és a „csak a derű óráit számoló” Mester munkássága.

– Csak az utolsó rész volt unalmas – biggyeszi ajkát fiam, amikor kérdőre vonom, miért is kapcsolt át mégis valamelyik műholdas rajzfilmre.

Az utolsó részben ugyanis zene volt. Megszólalt Mozart zenéje...

Körmös